

HABITATGE PRECARI pàg 3
70 milions contra
un problema estructural:
toca reformar pisos

COL·LEGI MARY WARD pàg 10
Caterina Font, de l'AMPA,
confirma que portaran el
tancament de l'escola a la justícia

línia sarrià santgervasi ^{13 anys}

Juliol 2022 · Núm. 137 · liniasarria.cat

Armau Nadeu i Albert Ribas entrevisten Ada Colau a Espai Línia. Foto: Joanna Chichehinitzky

“Situarse en l'anticolauisme és una feblesa”

Entrevista a Ada Colau, alcaldessa de Barcelona i presidenta de l'AMB pàgs 12 i 13

ESTÀ PROHIBIT pàg 10
El regidor Batlle avisa que
es multarà la gent que entri
al Turó Park amb el gos

TRANSPORT PÚBLIC pàg 10
Primer pas perquè
els Ferrocarrils arribin
a Francesc Macià

A FONTS pàgs 14 i 15
L'urbanisme que ve:
fer equilibris per a una
ciutat més habitable

Hem arribat a Sarrià!

Tens més de 55 anys?

Vermut és per tu, coneix totes les activitats
que tenim trucant al 634 76 20 55

MITJANS DE PROXIMITAT, PERIODISME D'ALTA FIDELITAT.

Perquè a l'AMIC som fidels als mitjans de proximitat professionals i de qualitat, propers a la gent i compromesos amb el bon periodisme. Això és el que ens ha portat a fer 25 anys comptant amb la confiança de 500 mitjans i amb la fidelitat dels lectors; els coneixem bé i treballem per oferir-los la informació més rigorosa de la seva comunitat. Alta fidelitat, perquè estimem la premsa, perquè estimem la gent.

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic25 anys

Una inversió molt esperada

» S'invertiran 70 milions per reformar habitatges de la ciutat envellits i poc eficients energèticament
 » El Besòs i el Maresme, la Trinitat Vella, la Pau, Canyelles, el Congrés i els Indians i Can Peguera, escollits

Alba Losada
BARCELONA

“Al barri només hi ha set edificis sense problemes”. Amb aquesta contundència parla Teresa Pardo, de la vocalia d'Habitatge de l'Associació de Veïns del Maresme, sobre el mal estat dels blocs de pisos del barri barceloní del Besòs i el Maresme. Denuncia aquesta situació, que ve de fa molts anys, mentre assenyalava balcons protegits amb xarxes per evitar desprendiments, parets cobertes amb grans plaques per impedir filtracions d'aigua i edificis apuntalats per assegurar que totes les seves parts es queden al seu lloc, entre altres. En veure tot això, és impossible no pensar en la incertesa constant que pot suposar per als veïns viure en un barri tan fràgil.

Per tal de millorar aquesta situació, i la d'altres barris, l'Ajuntament de Barcelona invertirà 70 milions d'euros a reformar habitatges envellits i poc eficients energèticament. D'aquesta suma, 41 milions provenen dels fons europeus Next Generation i la resta els aportarà el mateix consistori. I pel que fa als barris on es volen destinar aquests diners, més enllà del Besòs i el Maresme, es preveu fer-ho a la Trinitat Vella, la Pau, Canyelles, El Congrés i els Indians i Can Peguera per tal que tinguin els habitatges dignes que sempre haurien d'haver tingut.

Però això no és tot. Tal com va explicar la tinenta d'alcaldia d'Urbanisme, Janet Sanz, un altre objectiu d'aquesta iniciativa és fer de Barcelona una ciutat més sostenible, donant una segona vida al que ja està construït. “No podem seguir construint i creixent sense límits. L'arquitectura no pot ser només l'art de fer

El barri del Besòs i el Maresme és un dels llocs de la ciutat on hi ha pisos amb més mal estat. Fotos: Línia

edificis; hem de tenir la política de refer-los”, va assenyalar.

LA TRINITAT VELLA

El barri de la Trinitat Vella, com el Besòs i el Maresme, és un dels que es troba en una de les fronteres de Barcelona, on acostumen a ser més evidents les grans desigualtats que hi ha a la ciutat. Així ho manifesta la presidenta de l'Associació de Veïns Trinitat Vella, Manoli Martínez, que recalca que el problema que tenen els seus edificis és que són “molt vells”, d'uns 60 anys d'antiguitat, i que no s'han reformat. Tal com afirma, això es tradueix en instal·lacions elèctriques antigues, façanes i parets deteriorades i finestres que no tanquen bé. Les conseqüències d'aquest darrer fet, apunta, es noten sobretot quan hi ha temperatures més extremes: “A l'estiu hi fa molta calor i a l'hivern molt fred”.

Per si viure en aquestes condicions no fos ja prou difícil, Martínez remarca que una altra deficiència de la majoria de blocs, on acostuma a viure-hi gent gran, és que no tenen ascensor. “Algunes persones no poden pujar la compra a casa i n'hi ha d'altres que ni tan sols poden sortir al carrer”, diu.

Les dificultats d'aquesta situació s'entenen millor en entrar amb Martínez en una de les finques que l'Ajuntament vol reformar: el número 42 de la via Barcino. Al seu interior ens espera un dels seus veïns, que creu que fa falta donar visibilitat a problemes que no es veuen a simple vista, com és el cas de la deteriorada escala de l'edifici on viu. La pintura està malmesa, hi ha vidres trencats, parets brutes i castigades pel pas del temps i tampoc hi ha ascensor. En aquesta finca, sortir de casa també pot ser difícil o impossible per a persones grans o

amb mobilitat reduïda. Afortunadament, però, no estan soles.

I és que, tal com explica Martínez, voluntaris de la Trini Solidària, una iniciativa impulsada per diverses entitats del barri, les ajuden a sortir del llit, les treuen a passejar o els pugen la compra. Aquestes ajudes són, en part, resultat de l'esperit solidari de la Trinitat Vella. “És com un poble. Molts ens coneixem i ens ajudem els uns als altres”, insisteix. “Jo no me n'aniré d'aquí. M'agrada ajudar la gent”, sentència.

EL BESÓS I EL MARESME

Tornant al barri del Besòs i el Maresme, és fàcil detectar com les deficiències dels seus edificis són fruit de problemes estructurals. Així ho confirma Pardo, recordant que es van construir els anys cinquanta amb poca cimentació, materials de mala qualitat i que ara pateixen aluminosis. “Es volien fer

molts pisos amb poc temps per, entre altres, acabar amb el barratisme a la zona”, insisteix.

Durant molts anys, el veïnat ha hagut de conviure amb aquestes deficiències mentre, subratlla, les administracions només hi feien petites reformes –hi posaven pedaços– que estaven lluny de revertir el deteriorament. Farts de la situació, el 2019 diversos veïns van unir les seves forces per demanar que es milloressin de veritat els edificis. Van aconseguir que l'Ajuntament impulsés dos projectes de regeneració, un dels quals es reforçarà amb la darrera actuació anunciada. Pardo, però, té clar que això no és suficient perquè el barri pugui escriure un futur diferent: “Fan falta mesures socials, equipaments, una biblioteca, l'escola d'adults...”. Oportunitats que fan possible allò que garanteix el progrés dels barris: obrir portes a mons millors.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniatarxa

facebook

twitter

instagram

La lupa

Transformem la mobilitat

per Dolors Sabater (CUP-Guanyem)

Foto: Albert Segura/ACN

Davant l'emergència climàtica, la crisi de combustibles fòssils i la creixent xifra de morts a causa de la contaminació, la urgència per canviar els models de mobilitat és cada cop més imperiosa. Cal donar resposta a les necessitats de mobilitat de la població d'aquest país, així com a la salut pública, tenint en compte, a més, que som una població cada cop més empobrida per la constant precarització de la vida. D'una banda, la falta d'inversions en infraestructura ferroviària i en transport públic, col·lectiu, no contaminant i no radial, en general, i de l'altra, la persistència de l'Estat i de la Generalitat a promoure models del passat, basats en el vehicle privat, ens perjudiquen greument. Perjudiquen de forma directa la salut pública, l'economia familiar i la qualitat de vida de la majoria de la gent, especialment de la gent treballadora i de la que es dedica a sostenir i a tenir cura de la vida. Amb perspectiva de gènere, el biaix en la inversió pública respecte a la mobilitat és rotundament patriarcal i masculista. Aquest model del passat, a més, en requerir un constant creixement en infraestructures viàries, té un efecte depredador envers el paisatge, l'equilibri ecològic i la preservació de terres necessàries per als conreus, perjudicant, de retruc, la sostenibilitat alimentària.

En aquest context, diumenge 29 de maig van coincidir dos esdeveniments molt rellevants. Ambdós festius i reivindicatius. Ambdós impulsats per la societat civil organitzada des d'una perspectiva transversal, àmplia i diversa. Ambdós motivats per infraestructures viàries provinents del franquisme. Al Baix Besòs es tallava l'autopista C-31, en el marc del *Transformem*, i al Vallès se celebraven els 30 anys de lluita contra el Quart Cinturó, un projecte viari que, sorprenentment, el joc brut auto-

nòmic de l'Estat ha tornat a posar a l'agenda política de la Generalitat tot just fa unes setmanes. Poden semblar infraestructures molt diferents, però totes dues responen al mateix model i provenen de la mateixa època. Simplement que una funciona completa des del 1969 i l'altra només s'ha fet a trams. L'autopista del Maresme va ser pensada per facilitar l'ús del vehicle privat, llavors incipient i element essencial del *desarrollismo* que atorgava coartada de progrés i modernitat a la dictadura. L'altra, rescatada ja en ple règim del 78, seguint la màxima de posar el vehicle privat com a element central des d'on pivotar la mobilitat, també de les mercaderies. L'autopista del Maresme, pensada per donar servei a la gran Barcelona, des d'una perspectiva lúdica i comercial, al preu de destrossar pobles i ciutats i deixar-los sense connectivitat interna. El Quart Cinturó, pensat per donar servei a la gran Barcelona i als seus polígons industrials externalitzats, al preu de destrossar conreus, paisatges, patrimoni històric, aquífers i ramats. Totes dues infraestructures, grans negocis de ciment i promotors.

Des de fa 30 anys, la lluita popular contra el Quart Cinturó ha mobilitat pobles, pagesia, veïnat i organitzacions polítiques de tot el Vallès. En canvi, la consciència i la mobilització envers l'autopista a Badalona ha sigut més tardana, sempre latent però impregnada d'impotència, i ha passat d'estar centrada durant molts anys en la reivindicació d'uns laterals que permetessin una certa permeabilització i que compensessin la mobilitat interna que l'autopista obtura a l'actual replantejament obert envers la seva completa transformació o supressió, tant per raons urbanístiques com de contaminació.

El febrer de l'any 2018, quan es van complir els 50 anys de l'existència de l'autopista que va partir per la mei-

tat Badalona, el debat es va fer més viu, i els que llavors governàvem vam prendre un compromís públic respecte a aquesta ferida oberta, fent-nos ressò d'una voluntat popular que cada cop es feia sentir més. Preteníem convertir l'aniversari en un gran debat ciutadà sobre el futur d'aquesta descomunal barrera, amb diferents actes i debats, i tallant l'autopista durant la setmana de la mobilitat, el setembre d'aquell 2018, per ocupar-la amb el que havia de ser un procés participatiu sobre el model de ciutat. No partíem de zero. Ja havíem fet alguns deures. Partíem d'un estudi que definia diferents propostes d'actuació i que havia de ser el guió per abordar un debat de ciutat imprescindible: com convertir el 'mur' en node de serveis i oportunitats. Oriol Lladó, llavors regidor de l'àmbit de Badalona habitable, manté publicats al seu bloc *Connexions #Badalona* diversos articles on en parla amb detall. En aquell moment no podíem preveure que tot quedaria truncat per la moció del PP i del PSC, que a mitjans de juny va interrompre el govern del canvi. Els posteriors governs van abandonar el projecte, però la societat civil no va parar mai de treballar-hi.

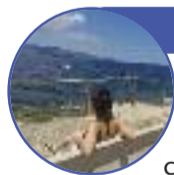
La gran gesta protagonitzada per FAMPAS i *Transformem*, el 29 de maig de 2022, aquell espectacular tall de l'autopista C-31 i l'ocupació de la via amb desenes d'activitats cíviques, lúdiques i reivindicatives en defensa de l'escola pública i d'un altre model de ciutat, és un gran impuls per a una lluita imparabile. Per un altre model de mobilitat i per una transformació d'aquesta barrera indecent.

Al Vallès i a Badalona, i a tot el país, la mobilitat del segle XXI passa per invertir en tramvies i trens no radials, en carrils bici i en transports col·lectius i per anar deixant el vehicle privat en molt darrer terme.

Aquí es piula

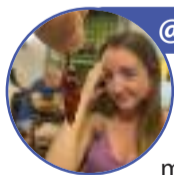

El Twitter en paper

@QueraltBM

Anava a dir que hi ha un *tio* tontíssim dient completes *tonteries* al @maticatradio i veig que és el Sandro Rossell. "S'ha de governar sense ideologia". "Volem que la ciutat estigui governada per gestors i no per polítics". "No pactarem amb l'extrema dreta ni amb l'extrema esquerra".

@claudiacodina7

Després de tres guàrdies seguides [com a metge resident de medicina interna] sense dormir ni un minut durant vint-i-cinc hores a ple juliol, crec que no només puc certificar que estem col·lapsats, sinó que la salut mental i física dels sanitaris no aguantarà tot l'estiu. És preocupant.

@mvsalomo

Ahir truca una mare perquè el seu fill ha suspès català amb un 1 i encara duia la del curs anterior i, és clar, repeteix curs. La segona frase de la conversa ja és «*hábleme en español, que es un tema importante*». Entén aquesta dona per què son fill suspèn català o encara no?

@adriomeo

Tengo una idea... Vamos a hacer un servicio de movilidad para la ciudad que va a consistir en un montón de estaciones de bicicletas que siempre estarán vacías, excepto por una o dos bicis que parecerá que puedes utilizar, pero que, al llegar allí, estarán averiadas.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Alba Losada (districtes de Barcelona), Gerardo Santos (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga

Dipòsit Legal: B 17672-2010

García (Vallès), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Narcís Jubany

Només faltava una setmana perquè acabés el curs escolar quan la Fundació Narcís Jubany, titular del Col·legi Mary Ward, va dir a les famílies dels alumnes que l'escola no obriria el pròxim mes de setembre. Hi estudiaven al voltant de 300 alumnes.

pàgina 10

Generalitat

Amb el perllongament de l'L8 dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC) es construirà una nova parada: Francesc Macià. D'aquesta manera, la zona baixa del districte estarà millor comunicada amb la resta de la ciutat.

pàgina 10

Regidoria de Comerç

Un any més l'Ajuntament reconeix, amb el Premi Comerç de Barcelona, la gran contribució que fa el sector del comerç a la ciutat. Tots els comerços que vulguin poden presentar les seves candidatures fins al 12 de juliol.

pàgina 19

El + llegit

líniasarrià.cat

- 1 Barnavasi reivindica la identitat històrica de Sant Gervasi
- 2 Gairebé 300 alumnes es queden sense escola una setmana abans d'acabar el curs
- 3 Continua la lluita veïnal de 'Defenseu Can Raventós'
- 4 L'esperit de les festes majors conquista de nou el districte
- 5 Demanen que s'aturin les obres del parc de l'Oreneta

Safata d'entrada

Cercant un somni

per Francesc Reina

Foto: Pexels

Aquest mes de juny s'ha celebrat la Trobada Mundial de les Famílies amb el tema 'L'amor familiar: vocació i camí de santedat'. En destaquen propòsits com "preservar els valors d'una vida familiar feliç, com són la fidelitat, l'amor i la veritat".

La realitat es coneix per les paraules i qui sap parlar les controla, encara que sigui un artefacte que suscita dubtes. Adornar els problemes pot conduir a enganys. John Fante, precursor de l'anomenat *realisme brut*, va descriure la recessió de la seva època de manera esquinzada, seca i contundent. Va narrar els ambients humils del menyspreu xenòfob que patien les minories; va prendre el pols a les atmosferes que respiraven alguns sectors que ho tenien difícil per tirar endavant per manca de recursos econòmics, cosa que feia que l'ambient fos tens, irrespirable, insuportable... Es diu que quan la pobresa entra per la porta, l'amor surt per la finestra. La realitat que s'amaga darrere dels textos és una moneda amb diferents cares.

El papa Francesc ha dit: "De manera especial prego per les fa-

mílies que travessen dificultats". Hi ha qui pensa que la identitat no existeix, que només és una construcció de significats. Però la certesa de les intencions no tapa el naufragi de vides a la intempèrie, i aquí comença tot el que és dolent. Quan els llaços desapareixen, el part és més dolorós. Hi ha diverses maneres de comprendre la societat i les seves formes de relacionar-se: mentre uns creixen entre cotons i arriben els primers, altres ho fan amb el fruit del fracàs col·lectiu sota el braç, un sintagma sinistre que camina sobre espines.

A la recerca d'un somni és la banda sonora dels perdedors. Aquells que s'esquincen la camisa en nom de certs principis, que van tenir un pare que enganxava totxos de dia i bufava vidre de nit, que se'n van al bar amb els amics, que no sabrien fer res sense la dona, una mare que compta les monedes i es pregunta pel fu-

tur. Filles que senten malediccions i aniran a dormir sense badar boca; fills que presencien baralles i demanen a crits una mica de calma.

Infants humils, fills d'immigrants, filles d'aquí; gairebé tots ho som. Històries d'una tristosa maquillada. Riuen, respiren la letargia que desprenen el televisor i el mòbil. Com les sogues d'una marioneta en una sola vall de sorolls, les sòrdides vides, diminutes, surren per l'habitació, pel pis, a la solitària pensió on les preocupacions s'acumulen a terra com les fulles d'un arbre. Sona la remor d'unes sabatilles precipitades, una porta que s'obre i una clau que la tanca.

Al poder només li interessa el consumisme. Sovint les coses es comprenen millor quan es rellegeixen: què serà de nosaltres si als nostres barris el temps lliure educatiu és només un miratge damunt un gratat de somnis?

Línia Sarrià no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#BaixesPerCovid

#El25%NoEsPotAplicar

#NoPlegarà

@sergihuete: Salut anuncia la reactivació de les baixes per covid de 5 dies i recomana l'ús de mascaretes en espais interiors. El departament descarta noves restriccions.

@eliseuvilaclara: Molt bé que el TSJC admeti que no pot aplicar la sentència del 25%, però bona part del problema del català a les aules no depèn dels tribunals.

@324cat: Laura Borràs: "No tinc cap intenció de fer un pas al costat, com em reclamen i exigeixen. Soc innocent. No he comès cap delictes".

En Valerià Pujol i els alumnes fracassats

per Xavier Godàs

El meu fill acabarà per completar aquest any primer d'ESO a l'IES Jaume Almera de Vilassar de Dalt. Un curs que va començar bé, però que després de les vacances de Nadal va anar pel pedregar. Hem passat uns mesos de notificacions diàries i d'informes setmanals de deures per fer, mala conducta i un reguitzell d'expulsions de l'aula. Us podeu imaginar que tot plegat ha estat degudament amanit amb converses amb el seu tutor i amb el cap d'estudis. A casa també hi ha hagut ambient: control de tasques, converses allisonadores, algun càstig...

El cas és que el nano ha fet una entrada triomfal a l'adolescència, d'un dia per l'altre. I l'institut ha estat el seu principal objectiu. Allà s'ha estat dedicant a interferir en les classes i a respondre l'autoritat del professorat. Segons n'he tret en clar, el seu mòbil ha estat el més profund dels avorriments, conjugat amb una ràbia que ni ell sabia explicar-se. Una total manca d'interès per les matèries i una prístina insatisfacció sobre com es donen les classes. Amb això no voldria donar a entendre que el meu fill és innocent o una víctima del sistema. Ell és el responsable del seu comportament i l'ha de corregir. De fet, l'està corregint. Ara bé, també el comprenc.

El comprenc perquè jo mateix vaig ser un fracàs escolar de manual quan cursava el BUP. És més, no vaig passar de segon curs (que, això sí, vaig fer dues vegades amb idèntics resultats: vuit *Molt Deficient* amb totes les lletres i números). El meu mòbil per a notes tan galdoses fou dedicar-me amb una colla d'amics a fer la revolució. Llavors estava convençut que estudiant reproduïem el sistema. Vaig perdre tota corretja de transmissió amb l'aula. Jo i els meus col·legues ens saltàvem les classes un dia sí i l'altre també (llavors es podia fer: no et tanquen a dins del recinte escolar ni et fregien a informes). Eren molt més interessants les nostres converses en qualsevol racó de Vilassar o al voltant de la taula d'un bar que estar-se assegut en un pupitre mentre et recitaven la lliçó. Què voleu que us digui, tinc present aquella sensació d'avorriment mortal a l'hora lectiva. També que els meus suspensos inapel·lables em patines-

sin absolutament. Ni un bri de sentiment de culpa per suspendre a cabassos, la veritat sigui dita.

Però jo i els meus companys de transgressió revolucionària adolescent no ens perdiem cap classe d'en Valerià Pujol, en Valeri. Ens donava literatura espanyola. Tanmateix, jo no hi anava tant per la matèria com per la referència que era per a nosaltres en Valerià. Era un mestre, vaja, en el sentit que no es limitava a ensenyar el que sabia, sinó que anava més enllà: compartia la seva saviesa amb habilitat.

En Valerià era un personatge. Impartia la classe amb un fil de veu enronquit, de conjunt amb la gran discapacitat física que tenia a conseqüència d'haver patit una poliomièlitis quan era un nano. Però la seva discapacitat mai va ser un fre per a la seva mobilitat entre nosaltres. Assegurava la seva presència a banda de les difi-

nor per a nosaltres. Però ell en sabia molt més, per això ens l'escoltàvem. Entenguem-ho bé: en Valeri no era un *profe* enrotllat, era un mestre amb la capacitat d'escoltar-se els seus alumnes i de comprendre els que, com jo, no encaixàvem en els paràmetres de l'aula. I nosaltres reconeixíem amb total naturalitat la seva autoritat.

Jo no vaig poder matricular-me per tercera vegada al curs de segon a l'Institut Jaume Almera. Tenia disset anys quan vaig plegar de la secundària i encara passarien uns quants anys més en què estaria disposat a defensar que tot el sistema educatiu havia de saltar pels aires. Però a poc a poc vaig anar covant la idea que hauria de tornar a estudiar si no volia continuar sent un peó del tèxtil sense horitzó a la vista. I aquí és quan en Valerià tornà a ser clau, des del record de l'experiència de la relació viscuda. El seu mestratge fou un dels ancoratges més importants

del meu canvi de perspectiva. Si ell bandejava les seves pròpies dificultats sent agència, vivint, creant, adquirint i proporcionant coneixement, sent home compromès amb el seu temps i el seu entorn, per què no seguir-ne l'exemple?

Per a tots els que hem estat estudiants complicats, no sabeu fins a quin punt és valuós trobar-se amb un mestre que t'obri horitzons malgrat que en aquell moment no siguis plenament capaç de copsar-los. Perquè s'escolen per alguna banda del teu cervell. I quan aprens a veure'ls, els fas servir per tenir propòsits. En Valerià mai va saber que

fou el meu mestre de referència quan jo era un xaval amb un cacau mental considerable. No ho sabrà mai perquè és mort des de fa trenta anys. Però ho fou i li hi agraeixo.

Per acabar, vull dir que enguany a Premià de Dalt, el municipi d'en Valerià, l'Associació Can Vallerià organitza actes de reconeixement a la trajectòria del mestre. Si cerqueu el seu nom, veureu que en Valerià Pujol deixà una profunda empremta en la literatura catalana: Premi Documenta el 1981, premi de La Crítica l'any següent i el de Carles Riba de poesia el 1983. També la deixà en la militància política d'esquerres. En temps de dispersions conceptuals, desorientacions pràctiques, cacaos normatius i ideologies petitones de consum ràpid val la pena recuperar els mestres amb senderi. No els oblidem, que ens fan falta.

Foto: Pexels

cultats. I si molt convenia, l'arreglèvem i el traginàvem. En Valerià no traspuava la identitat d'una víctima. Al contrari, tot ell era agència. El veïem aparèixer per l'institut amb el seu Dos Cavalls adaptat. No ens generava cap llàstima perquè no el veïem dèbil tot i l'extrema fragilitat del seu cos. Emetia força. I el respectàvem.

El respectàvem perquè ens tractava com persones potencialment lliures, cosa que significa que ell també ens respectava a nosaltres. Als que érem estudiants díscols no ens donava la brasa, cosa que és molt important si ets díscol. S'ajustava al nostre nivell i parlàvem. Moltes vegades de política. Recordo que en més d'una ocasió s'adreçà a mi per preguntar-me què pensava jo sobre tal cosa que havia passat. Que ens demanés el parer sobre qüestions polítiques o d'altres per l'estil era tot un ho-

Les millors perles

Boris Johnson inicia un aplaudiment sense voler a la cimera de l'OTAN a Madrid. Després de la foto de grup, va picar de mans (com volent dir "feina feta") i la resta de líders, sense saber per què, van seguir-lo en un fort i absurd aplaudiment.

Un entranable mico armat amb un ganivet crea el caos a la ciutat brasilera de Piauí. Ensenyant la seva arma ben afilada, va amenaçar diversos vianants fins que va aconseguir el que volia: robar unes galetes.

Detenen el conductor d'un autocar per esnifar mentre conduïa. Se'n van adonar els passatgers, un grup d'estudiants navarresos que tornaven d'una sortida de final de curs a Salou. Positiu en amfetamina, metamfetamina i cànnabis.

Una dona guanya la loteria per tercera vegada en cinc anys. En tots els casos han sigut premis de tres xifres. D'aquesta afortunada ciutadana de l'estat de Maryland, als Estats Units, sí que se'n pot dir que té una flor al cul.

B. Puig de la Bellacasa/Moncloa LA FOTO

Transports
Metropolitans
de Barcelona

Surt.
Gaudeix.
Somia.
Viu.
Respira.

amb TMB.

Tribuna

Viagogo, la punyalada al sector musical

per Xavier Marcé, regidor de Turisme i Indústries Creatives de l'Ajuntament de Barcelona i regidor de Nou Barris

Foto: Pexels

Els equilibris sobre els quals se sostenen els sectors culturals són molt fràgils. Tothom coneix els artistes, però molta gent no sap que darrere de la seva feina hi ha qui escriu un guió o qui compon una música; que algú ha dissenyat una posada en escena i un vestuari; que tot plegat implica un equip de persones que l'han produït; que alguna empresa ha venut les entrades i que en algun lloc aquest artista i el públic fan un acte de comunió que es diu espectacle. L'èxit o el fracàs de cadascun d'aquests esdeveniments que configuren el món de la cultura els afecta a tots en alguna mesura. A l'artista en primer lloc, però en un exercici d'encadenament de cadascuna de les peces que els configuren, al final a qui més afecta és a qui ha decidit arriscar-hi recursos i prestigi, és a dir, el productor.

El productor assumeix el cost d'una activitat, posa a la venda les entrades i efectivament assumeix el risc de l'èxit o del fracàs, i cal dir que no sempre se li reconeix la importància de la seva feina ni el mèrit que suposa la incertesa de cadascuna de les seves decisions. Tot plegat, a més a més, en un context d'assumpció de tota mena de responsabilitats: si cal suspendre el concert perquè plou, si el seient que he comprat no té bona visibilitat, si el so no estava ben equalitzat, si l'espectacle era massa curt o si, per qualsevol raó certa o no, el públic (ara convertit inexorablement en client) considera que l'espectacle (també ara inexorablement convertit en producte) no justificava el preu abonat. Sovint es tracta de petites responsabilitats poc rellevants que, per la naturalesa de l'activitat cultural i per la inevitable subjectivitat de cada persona, es diversifiquen individualment i construeixen o destrueixen la credibilitat i el prestigi de cada productor.

Sense empresaris productors, la cultura s'esvairia, potser reduïda a un petit grup de creadors solitaris sense gaire contacte amb la gent o emmagatzemada en repositoris públics més atents, de vegades, al manteniment d'un determinat tipus de cànon que no pas a una socialització real de l'art i de la creació. Per això cal protegir la figura del productor i eliminar tot el que malbarata la seva feina a l'empara de les noves tecnologies i del discurs fàcil de les economies col·laboratives.

En són un bon exemple aquelles plataformes que, sense cap participació directa en el risc de l'espectacle, aprofiten les virtuts de les tecnologies per induir la revenda, apujar el preu de les entrades i, no poques vegades, falsificar-les venent dos cops un mateix seient.

D'entre totes, s'endú la medalla d'or Viagogo. La seva agressiva estratègia ha aconseguit col·locar-la en un lloc privilegiat dins de les pràctiques empresarials mancades d'ètica que compren entrades de tota mena d'espectacles altament comercials per posar-les a la venda a preus molt superiors als originals.

Ras i curt: en un despatx ubicat en un indret indefinit i legalment protegit per una legislació favorable, un programa informàtic governat per robots i algorismes esgota les entrades d'un espectacle utilitzant falsos clients per revendre-les immediatament. Per això, i passa més vegades de les que voldríem, un espectador pot haver pagat el doble que el que s'asseu al seient del costat sense que els hagi quedat clar que han comprat entrades en plataformes diferents. Evidentment, les reclamacions van a parar al productor de l'espectacle; a l'empresari programador que poca cosa podrà fer-hi davant l'opacitat i l'habilitat legal del revenedor.

Viagogo és un exemple, entre altres, dels negocis que aprofiten la constant transformació de les tecnologies per situar-se a les fronteres de la llei, ateses les dificultats jurídiques per regular el seu marc d'actuació. És una relació tan complexa com la que tenen el dòping i els programes antidòping en el món de l'esport.

Segurament, hi ha dificultats legals per aturar aquesta mena de pràctiques, però hi ha una pregunta que sorprenentment no té resposta. Quina és la raó per la qual un productor no pot decidir quines i només quines plataformes li venen les entrades, prohibint, per tant, a Viagogo que les ofereixi? Quelcom tan senzill com a mínim deixaria clar al client qui està dins de la legalitat i qui actua en el mercat negre. Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor.

“

Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor

”

Flaixos

@Mordaghan: Truca algú a la porta. La veu d'un jove diu: "Hola, soc el manyà". Manyà? Ha dit manyà? Un putó unicorn és el que és, a Barcelona.

@PunsodaRicart: Darrere d'un home treballadot sol haver-hi una ex que ha fet molta feina. Costa força, però cal ser amables amb les ex.

@german_aranda: Diccionario de palabras manoseadas y banalizadas (añade la tuya): empoderamiento, resiliencia, zona de confort, disruptivo, cuidados...

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernàndez

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Sarrià-Sant Gervasi

líniasarrià.cat

Juliol 2022

Sancions | 1.500 euros per un llimoner

A mitjans de juny l'Ajuntament va posar una multa de 1.500 euros a una veïna de Sarrià per tenir un llimoner a la porta de casa. Dies després, un grup de veïns van protestar portant un llimoner a l'Audiència Pública.

Les famílies del Col·legi Mary Ward portaran el cas a la justícia

» La direcció del centre diu que tanca l'escola per motius econòmics
» L'AMPA va conèixer el tancament pocs dies abans del final de curs

EDUCACIÓ ▶ Les famílies del Col·legi Mary Ward, de Sant Gervasi-Galvany, es van assabentar a mitjans del passat mes de juny, una setmana abans que acabés el curs escolar, que l'escola no tornaria a obrir les portes el setembre. Segons va dir l'AMPA en el seu moment, els motius que va exposar el titular de l'escola, la Fundació Narcís Jubany, eren problemes econòmics provocats per la falta d'alumnes i la pèrdua de concerts per als cursos d'infantil.

Tot plegat ha posat en una situació complicada les famílies i els 300 alumnes del centre. Tal com explica la presidenta de l'AMPA, Caterina Font, no sabran fins a l'11 de juliol a quines escoles aniran els seus fills el pròxim curs. "Creiem que en principi aniran als centres del districte on han sobrat places", assenyala. És evident que aquesta situació està suposant-los im-

A l'escola estudiaven al voltant de 300 alumnes. Foto: Col·legi Mary Ward

portants perjudicis, la qual cosa els ha fet decidir que portaran el precipitat tancament de l'escola a la justícia. Creuen, indica, que no s'ha fet bé les coses.

Per part seva, el conseller d'Educació, Josep González Cambray, va afirmar a finals de juny en un ple del Parlament que el comportament de la Fundació Narcís Jubany era "intolerable" i

que s'havia de crear una normativa per evitar casos iguals o similars en el futur.

Des del punt de vista de Font, però, el Consorci d'Educació està lluny d'acompanyar bé els afectats. No han contestat, afirma, diverses trucades, correus ni preguntes importants que podien ajudar-los a viure amb menys incertesa el pròxim curs.

Francesc Macià tindrà una parada de ferrocarrils

MOBILITAT ▶ Els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC) no han passat mai per Francesc Macià però, en aquests moments, estan més a prop que mai de fer-ho. El passat 4 de juliol va començar la primera fase de les obres del túnel que unirà les estacions de plaça Espanya i Gràcia. La idea és allargar l'L8 i, alhora, connectar-la amb l'L6.

El més important per als veïns és que aquests canvis suposaran la creació d'una parada nova, Francesc Macià, i de dues més, Gràcia i Hospital Clínic. Pel que fa a la de Francesc Macià, estarà situada al carrer Comte d'Urgell, entre Buenos Aires i

Francesc Macià. La Generalitat preveu que el perllongament s'acabarà el 2026.

JARDINS ORIOL MARTORELL

En un altre punt del districte hi ha unes obres dels FGC diferents: la cobertura de les vies dels ferrocarrils de Sarrià, feta el 2004 entre la via Augusta i el carrer del Cardenal Sentmenat. Aquestes van eliminar la passarel·la que connectava els barris de Sarrià i Tres Torres, però no es van acabar mai ni es va tornar a instal·lar la passarel·la. El veïnat ha tornat a demanar recuperar-la i que es faci la zona verda prevista a l'espai: els jardins Oriol Martorell.

La parada serà una realitat el 2026. Foto: Clara Pàmies/ACN

Al Turó Park es veuen gossos sovint. Foto: Twitter (@Barcelonenfuri1)

Avís de Batlle pels gossos

TURÓ PARK ▶ Tot i que els gossos tenen prohibida l'entrada al Turó Park, actualment és força habitual veure gent que passejant-se a dins del recinte. Davant d'això, a finals de juny el regidor Albert Batlle va recordar a través de Twitter els riscos que suposa saltar-se aquesta mesura: "Des de fa temps està totalment prohibida l'entrada de gossos al Turó Park. La Guàrdia Urbana sancionarà els propietaris incívics".

Aquesta declaració no ha estat ben rebuda a la plataforma ciutadana Espai Gos. La seva portaveu, Àngela Coll, critica que, com a tinent alcalde de Seguretat, Batlle no diu res davant de les "botellades de turistes", la brutícia de la ciutat o el soroll que no deixa dormir veïns de diferents barris, però sí que fa referència als responsables dels gossos sí. "No s'atreveix a perseguir les persones que malmeten la convivència", afirma.

ESPAIS PROHIBITS

Espai Gos denuncia des de fa temps les restriccions imposades als gossos. En el cas de Sarrià-Sant Gervasi, tenen prohibida l'entrada a 11 parcs i interiors d'illa. Pel que fa al cas de Turó Park, l'Ajuntament els hi va negar l'entrada el 2018 al·legant que la presència d'animals de companyia havia deteriorat la vegetació. "Aquest fet va suposar una pèrdua de drets com a veïnes de la ciutat", recorda Coll.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

COMERCÇOS AMB CARA I ULLS TRIA BARCELONA

“Hem tingut un govern a tres, amb el PSC a dins i ERC a fora”

Ada Colau

Alcaldessa de Barcelona i presidenta de l'AMB

Arnau Nadeu / Albert Ribas
Fotografia: J. Chichelnitzky

Encara té penjat aquell cartell al seu despatx que deia “no oblidem mai qui som, d'on venim ni per què som aquí”? Sí, encara el tinc penjat. El mateix.

Creu que la gent que va fer possible que arribés a l'alcaldia continua reconeixent qui són vostès, d'on venen i per què són aquí?

Sí. A peu de carrer és el que percebo. Amb la pluja de querelles que ens han posat alguns sectors privilegiats, la gent ho veu i em diu que aguanti i que està al meu costat.

Fa set anys que és alcaldessa. Què queda de l'Ada Colau del 2015 i en què nota que ha canviat?

Crec que de l'Ada Colau del 2015 queda tot. La il·lusió i la motivació per canviar el model de ciutat són les mateixes. El que ha canviat és que ara tinc més coneixement de la institució i dels procediments.

Canviar les coses potser no és tan fàcil com podia semblar des de fora de la política...

Sí. Quan entres a dins veus la com-

plexitat de les coses. Des de fora és difícil imaginar-s'ho. Però alhora hem confirmat que coses que ens deien que eren impossibles en realitat eren possibles, com ara la política antidesnonaments malgrat no tenir-ne competències. Així i tot, es triga, perquè entre que decideixes una cosa i s'acaba fent sovint passa molt més temps del que voldries.

“Hi ha hagut una campanya de desprestigi de la ciutat finançada”

Optarà a un tercer mandat. El realisme polític ha pesat més que els postulats estrictes que marcava el que es va anomenar “nova política”?

Jo estic complint amb el nostre codi ètic, que permet dos mandats o, com a molt, tres. El tercer mandat, i l'últim, em fa molta il·lusió per consolidar la transformació. Les Glòries, la Meridiana, la Marina, el tramvia

per la Diagonal... Són projectes que necessiten un tercer mandat.

Si ho tenia tan clar, com és que ha trigat tant a resoldre la incògnita?

Jo no tenia pressa, perquè he de fer d'alcaldessa i governar la ciutat, no pensar en les eleccions. I també perquè per a mi era molt important que fos l'organització la que fes la reflexió i ho validés. Jo no tinc cap mena d'ànsia d'allargar-me en el càrrec.

Tot i que l'últim Baròmetre de l'Ajuntament la dona guanyadora de les pròximes eleccions, també hi treu la pitjor nota des que és alcaldessa (4,1). Això després que una enquesta del Gesop apuntés que tres de cada quatre barcelonins volen un canvi a l'alcaldia. Sembla una mala tendència...

L'única certesa que apunten totes les enquestes és que Barcelona és una ciutat d'esquerres i progressista. Les formacions que liderem tots els sondejos som Barcelona en Comú, ERC i el PSC. De fet, aquest mandat ja hem governat de forma estable amb un govern d'esquerres a tres, amb el PSC a dins i ERC a fora. Dit això, el que interessa a la ciutadania és que parlem del model de ciutat. Tot apunta a un govern d'esquerres, però el fet que

marcarà la diferència serà qui el lideri. Amb Barcelona en Comú al capdavant s'han fet coses que no s'havien fet mai.

A la recent jornada municipalista d'En Comú Podem va afirmar que multiplicaran la seva força. Realment creu que pot millorar els resultats de les últimes eleccions?

Ho crec totalment, perquè és el que em trobo a peu de carrer des que vaig dir que optaria a un tercer mandat. Molta gent m'ha dit que no m'havia votat en el passat i que ho farà ara perquè ha vist que està-

“Hi ha sectors econòmics que mai en tenen prou i volen el màxim benefici”

vem determinats a fer segons quines polítiques. Són ciutadans que, amb tota la legitimitat, al principi no tenien clar que sabéssim gestionar o que fóssim fiables i que ara pen-

sen que sí. Fins i tot hi ha molts ciutadans que em diuen: “En altres eleccions voto altres coses, però a Barcelona tinc clar que ningú defensarà la ciutat més que tu”.

Vostè sap que la seva figura genera posicions als antípodes. Creu que el que s'anomena “anticolauisme” fa servir un argumentari que l'acaba reforçant?

Qui es posiciona com a anticolauista, com ara Junts per Catalunya, demostra que no té projecte. Si en tens, no parles de Colau sí o Colau no. Situar-se en l'anticolauisme, o en qualsevol altre *anti*, és una feblesa. Dit això, hi ha molta crítica legítima. Però jo vull reivindicar l'orgull de ciutat, perquè hi ha hagut una autèntica campanya de desprestigi finançada on han participat alguns grups de l'oposició i alguns mitjans que s'han abonat a les *fake news*, al descrèdit i a les mentides. Em sembla inacceptable en termes morals i no ho hem de permetre.

Quan diu una campanya finançada, a què es refereix?

A formacions polítiques que destinen recursos a fer campanyes per diferents mitjans i vies per desprestigiar i alimentar *fake news* sobre mi i sobre la ciutat. I això molta gent ▶

“A la ciutat no hi ha un problema generalitzat amb la neteja”

◀ ho veu, perquè m'ho diu. Jo només demano que parlem a partir de les dades, que mostren que Barcelona està liderant la recuperació econòmica i la sortida de la crisi, o que mirem els esdeveniments estratègics que hem captat, com ara la Copa Amèrica de vela o la capitalitat mundial de l'arquitectura. No hem d'acceptar que es menteixi per motius partidistes, i en aquestes campanyes ho hem vist.

Quan reivindica el bon moment de Barcelona ens recorda Jaume Collboni. Com és compartir govern amb qui serà un dels seus màxims rivals a les eleccions? Sembla que el PSC ha apostat per fer visibles les discrepàncies amb vostès...

Jo matisaria això de màxims rivals. Per a mi el màxim rival és la dreta política i econòmica, que s'ha manifestat clarament en les querelles que ens han posat els fons voltor o l'empresa privada de l'aigua. Respecte al PSC, entenc que marqui les diferències mentre ho faci des de la lleialtat. Hem vist altres governs on les punyalades volen, com a l'altre costat de la plaça Sant Jaume.

Ara que citava la Copa Amèrica de vela, de vegades crida l'atenció l'Ada Colau que veiem en un acte com el de la seva presentació, per exemple, i l'Ada Colau que veiem a l'estrena de la biblioteca García Márquez, per posar-ne un altre. En un sembla que no s'hi troba del tot a gust i en l'altre se la veu molt més contenta. És així? És normal, perquè vinc de ser activista i no hi ha res que em faci més il·lusió que les inversions en els barris eternament oblidats. M'hi reconec plenament, en aquesta imatge. Però el fet que sigui molt més feliç a la García Márquez o que em posi a plorar a la Marina perquè inaugurem un metro que fa dècades que s'esperava no vol dir que diem que no a altres esdeveniments internacionals. El que hem dit és que volem triar. Vam dir que no, per exemple, a l'Hermitage perquè era un *pelotazo* en tota regla.

Hem parlat del PSC. El seu altre rival és ERC. Creu que després de les properes eleccions és moment que els comuns i ERC s'entenguin i puguin formar govern junts?

Crec que serà moment de govern ampli d'esquerres. El més important és que nosaltres traiem el millor resultat per poder liderar aquest govern. En les darreres eleccions ja vaig proposar un govern a tres, però en termes nacionals el PSC i ERC volien presentar-se com a enemics irreconciliables. A la ciutat, però, coincideixen molt, de vegades més que amb nosaltres. Les

propostes que es fan ara és perquè liderem nosaltres el govern. No he vist ERC confrontant els fons voltor, aturant la massificació turística... A la Generalitat han liberalitzat el lloguer d'habitacions. Si no liderem nosaltres el govern, el PSC i ERC acaben cedint a les pressions d'alguns sectors que no havien trobat aturador als seus privilegis.

Parlant de governar, l'aposta per transformar la ciutat des de la mobilitat i l'urbanisme genera molts titulars. Creu que d'aquí a uns anys els canvis que ha impulsat tindran més consens?

Les transformacions que s'estan fent ara crec que ja tenen molt de consens. La superilla de Sant Antoni, les Glòries, la Meridiana... Hem doblat els carrils bici, estem posant més verd i espais més saludables... Es parla molt de la superilla de l'Eixample, però ho estem fent a la Marina, al Besòs... A tot arreu. Tots els

“Vam dir que no a l'Hermitage perquè era un 'pelotazo' en tota regla”

Baròmetres diuen que el 80% de la gent demana que es pacifiqui la ciutat i que hi hagi més verd. El que queda pendent és la mobilitat metropolitana, perquè Barcelona està fent els deures però hi ha altres administracions que no. Ho veiem a Rodalies o amb la Línia 9 del metro. Barcelona no es pot resignar a respirar verí perquè altres no han fet els deures.

Un altre tema que genera controvèrsia és la neteja. Què està passant? Molta gent s'ho pregunta...

En el període de transició del canvi d'una contracta es van avaluant quines millores cal fer. Dit això, no diria que a la ciutat hi ha un problema generalitzat amb la neteja. Hi ha punts, com ara Ciutat Vella, on cal intensificar la neteja. Però som la ciutat que hi destina més diners. Ara bé, també cal cuidar la ciutat, perquè hi ha gent que ens diu que netegem més que mai però que se segueix embrutant i que hi ha molt incivisme.

La preocupa aquesta qüestió de cara a les eleccions?

Més que pensar en les eleccions, el que ens convé és resoldre-ho. Però no ho hem de demanar tot a l'administració. El primer que cal fer per

a la neteja és no embrutar tant. De neteja en fem més que mai, però és cosa de tots.

Un altre tema important és el del turisme. Fa poc una vintena d'entitats, com ara Foment, van demanar que no s'instrumentalitzés aquest sector des de la política, fent referència a l'Ajuntament. Les entén aquestes peticions?

Hi ha sectors econòmics que mai en tenen prou i que volen treure el màxim benefici a curt termini, però l'Ajuntament ha de defensar l'interès general i pensar en un model sostenible. El turisme és positiu? Sí, però no pot ser il·limitat i massificat. S'hi ha de posar normes. A nosaltres no només ens arriba el que diu Foment, sinó també el que diuen els veïns dels barris afectats. A Ciutat Vella, per exemple, hi ha molta preocupació pel retorn massiu del turisme. Per això estem reactivant la lluita contra els pisos turístics il·legals, entre altres mesures.

Parlant de Foment, és un dels actors que fa més bandera del discurs metropolità i advoca per una institució que vagi més enllà de l'AMB. En canvi, el vicepresident executiu de l'AMB, Antonio Balmón, creu que això està abocat al fracàs. Vostè què n'opina?

Tal com està dissenyada l'administració metropolitana, aquesta és insuficient. Quina és la millor manera d'evolucionar? El debat és aquest. Els municipis tenen molta por que això es faci des de dalt i que es dilueixin les identitats locals. S'han de conservar, no diluir-les. Barcelona no ha de ser arrogant ni devorar els municipis. Dit això, ha d'augmentar la governança i fer-ho amb cooperació, no amb imposició. La millor manera de fer-ho és construir a poc a poc. Generant projectes concrets d'èxit, com per exemple el que hem fet amb el primer operador metropolità d'habitatge.

Un altre projecte concret és la proposta de Balmón de fer un nou sistema de seguretat metropolitana. Ha de ser prioritari això?

El que cal és avançar en la coordinació entre les policies locals i els Mossos, però sempre amb el lideratge de la Generalitat, que és qui té les competències en aquest àmbit.

Sobre la seguretat, l'esquerra i l'augment de l'extrema dreta, l'escriptor Kiko Amat deia en una entrevista a Línia que a la perifèria hi ha molta gent desenganyada...

El problema és el clima d'antipolítica i els errors comesos des de la política institucional. La polarització també ha fet molt mal. I és evident que l'esquerra també ha de fer autocrítica. Hem de millorar moltes coses. ■

– El PSC està fent visibles les discrepàncies amb vostè. La preocupa?

– Mentre ho faci des de la lleialtat ho entenc.

– Com és compartir govern amb un dels seus màxims rivals?

– El meu màxim rival és la dreta.

– I amb ERC, ha arribat el moment de governar junts?

– El més important és que nosaltres puguem liderar el govern, perquè el PSC i ERC acaben cedint a les pressions.

Navegar per la Ronda Litoral de Barcelona, recollir fruita i verdura d'un hort en ple passeig de Gràcia o passejar per un Eixample ple de gratacels convertit en la versió catalana de Manhattan. Podrien semblar escenes extretes d'una pel·lícula de ciència-ficció, però són idees d'arquitectes de tot el món que han especulat sobre el futur de Barcelona, amb imaginació i "optimisme radical". Ho han fet amb motiu de l'exposició *99+ imaginaris*, emmarcada en la programació del Festival Model, promogut per l'Ajuntament de Barcelona i el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) i que el mes passat va ajudar a "redefinir" el present de la ciutat, imaginant "la possibilitat d'un futur diferent, més equitatiu i just".

Imaginar. Pensar en la Barcelona del futur en clau urbanística. En la metròpoli que ens espera. Això és el que també ha volgut fer el *Línia* ajuntant en una mateixa taula l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, Xavier Matilla, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC, Sandra Bestraten, i l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, a Espai Línia. Potser sense tant "optimisme radical" i amb unes quantes dosis més de possibilisme, però exactament amb la mateixa voluntat: pensar en la ciutat metropolitana que ve.

EL SANT GRIAL DE L'EQUILIBRI

Cap a on anem? Cap a on hem d'anar? Si hi ha algun far de consens en tot aquest debat, podríem dir que és el de preservar un equilibri dels usos urbans que faci de Barcelona i la seva rodalia una metròpoli cada cop més habitable. "Aquest preuat equilibri ha estat un dels valors de continuïtat històrica des que es van restaurar els ajuntaments democràtics, però actualment hi ha àmbits en els quals està clarament en risc", apunta Matilla per començar.

Com naturalitzar la ciutat? Com generar autosuficiència? Com projectar un nou model de mobilitat? Com gestionar la densitat de la metròpoli? Som en un moment complex i alhora apassionant. Barcelona, com la resta de metròpolis capdavanteres del món, es debat amb intensitat. L'urbanisme està en estat d'ebullició. I és en aquests moments quan és més necessari que mai pensar en gran i aixecar la mirada.

Com fa Bestraten, que de seguida que surt la paraula "naturalització" a la conversa s'afanya a parlar de Montjuïc, la muntanya oblidada. "El nostre Central Park", en paraules de la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC. "No l'acabem d'abraçar. Falta aconseguir treure les barres que no ens permeten, de for-

Xavier Matilla (esquerra), Sandra Bestraten (centre) i Manuel Sánchez-Villanueva Beuter (dreta) a Espai Línia. Foto: Francisco J. Rodríguez

L'urbanisme que ve: buscant l'equilibri

Una taula. Una gran pregunta. Tres professionals del gremi per respondre-la. Ajuntem l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, la presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d'Arquitectes i un arquitecte independent per parlar d'urbanisme i metròpoli. Per debatre cap a on anem. Per imaginar.

ma massiva, utilitzar la muntanya, arribar-hi i convertir-la en un passeig més amable. Hem d'abraçar Montjuïc", argumenta Bestraten mentre Beuter també reivindica la necessitat de potenciar els espais verds i ho vincula amb el concepte de ciutat de proximitat.

ESCALA HUMANA

"L'urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un gran facilitador de canvis", reflexiona

l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC. "Pensar que els espais han de ser segurs, de lectura fàcil, comprensibles, accessibles... és el que acaba configurant una ciutat de vida quotidiana", afegeix Matilla.

"Una ciutat compacta, de proximitat, és més feminista que una ciutat dispersa, amb espais morts", apunta Bestraten, introduint un altre element clau de l'urbanisme actual i de futur: la

mirada feminista. "No parlem de mesures pal·liatives, sinó de concepció integral i d'un model que no només beneficia les dones, sinó la vida quotidiana de tothom", matisa l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona.

INFÀNCIA TRANSFORMADORA

De tothom també vol dir dels infants. "Els nens i les nenes són el termòmetre de la qualitat urbana d'una ciutat. Allà on hi poden haver infants actuant de mane-

ra autònoma vol dir que hi ha una bona qualitat urbana", resumeix Matilla. "Són agents de transformació dels grans reptes", insisteix Bestraten. "Una ciutat que és capaç d'incloure els nens i les nenes és un lloc millor", comparteix Beuter.

Passar d'una ciutat nerviosa i estressada a una de més calmada, rebaixant la velocitat dels vehicles i el soroll, fomentant més el valor del silenci, sembla una recepta àmpliament compartida. La pandè-

Madrid, pel retrovisor

● En un moment que les comparacions entre Barcelona i Madrid es fan a tots els nivells, és difícil no fer-ho també en clau urbanística. “Des d’aquest punt de vista, Barcelona és molt millor que Madrid. Ho puc dir amb tot l’orgull. La nostra és una ciutat molt més caminable. La capital espanyola és una ciutat pensada per al cotxe. Té uns parcs impressionants, però camina-la... És hostil!”, reflexiona Sandra Bestraten, presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d’Arquitectes de Catalunya (COAC).

“Crec que, en aquests moments, a Barcelona estem fent els deures pel

dials en els quals participem, Madrid no hi és. No és en els debats de quins són els reptes contemporanis que compartim amb les principals ciutats del món. I Barcelona no només hi és, sinó que està liderant molts d’aquests espais”, celebra l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de la capital catalana.

Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), comparteix la visió de Matilla i Bestraten, afegint que “Barcelona ha fet de la necessitat virtut”. “Per les circumstàncies geogràfi-

“A Barcelona tenim una agenda urbana ambiciosa, contemporània i actualitzada, mentre que Madrid continua amb una agenda caducada”, diu Matilla

que fa als reptes contemporanis des d’un punt de vista ambiental, social, de justícia, d’igualtat, d’habitatge... En definitiva, d’equilibri”, comparteix Xavier Matilla, arquitecte en cap de l’Ajuntament barceloní, que afegeix que “Madrid no ho està fent”. “El fet distintiu és que a Barcelona tenim una agenda urbana contemporània, actualitzada, ambiciosa i de futur, mentre que Madrid continua amb una agenda diria que caducada respecte de què vol dir el desenvolupament urbà sense reproduir models de fa dècades”, argumenta Matilla, que ho il·lustra amb un exemple “simptomàtic”: “A tots els fòrums urbans mun-

ques i polítiques, també en termes de la desigual inversió estatal, la capital catalana ha hagut d’enginyar-se-les per fer una ciutat petita, compacta, però alhora capdavantera. Avui, Barcelona lidera el debat de les ciutats”, remarca Beuter. Un lideratge que s’exerceix “amb un sobreesforç brutal, perquè Barcelona no disposa dels recursos de Madrid”, afegeix Matilla.

Però no es pot caure en el conformisme. Bestraten s’afanya a remarcar que, a nivell de llicències, per exemple, “cal buscar mecanismes més ràpids”. “En això, a Madrid sí que sembla que tot està anant més àgil. Hem d’agafar la penyora i resoldre-ho”, conclou.

nia ens va fer recuperar, durant l’etapa més dura del confinament, la percepció sensorial de la ciutat. Vam tornar a experimentar sentits que teníem oblidats. “Sovint l’espurna que encén la voluntat de canvi és una qüestió d’emergència”, diu Beuter.

COBERTES I ASFALT

I probablement la qüestió d’emergència més important que afronta la metròpoli barcelonina, com la resta de metròpolis del món, són els efectes del canvi climàtic. Hi ha tres paraules conegudes –i temudes– per tothom: “illa de calor”. Ho patim aquests dies de juliol, però cada cop ho patirem durant més temps. L’augment de la temperatura sembla imparabile i les ciutats han de millorar per no generar tanta calor.

“Hem de fer una revolució a les cobertes. Moltes podrien ser verdes. També hem de millorar les ventilacions dels edificis”, afirma Matilla. “Cal fer una rehabilitació integral arquitectònica dels edificis, i per fer-ho podem aprofitar els fons europeus Next Generation”, remarca Bestraten, que destaca que les edificacions també contaminen i que hi ha molta feina per fer. Com també hi ha molta feina per fer a peu de carrer. “Hem de

desasfaltar la ciutat”, demana Beuter, que explica que l’asfalt és un paviment que captura més temperatura. “Podríem tenir paviments molt més filtrants, que a banda de regenerar el cicle de l’aigua redueixen la temperatura”, detalla.

SUPERILLES (I SUPERDEBATS)

Alguns d’aquests paviments, com les llambordes, s’han recuperat en alguna superilla de Barcelona. Concepte de moda, com el de l’urbanisme tàctic, que ha acaparat els debats urbanístics de l’etapa Colau al consistori de la capital catalana. “Hi ha actuacions tàctiques, no urbanisme tàctic”, s’afanya a puntualitzar Matilla quan surt aquesta qüestió a la conversa. “Són un instrument, no un objectiu en si mateix”, afegeix.

Què en podem dir, des d’una òptica professional? Ho preguntem a Beuter, que valora que és “una eina reversible, barata i que permet equivocar-se”. Hi està d’acord Bestraten, que apunta que “permet avaluar, amb un cost baix, transformacions més sòlides”. Ara bé, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC destaca que, com que s’ha dut a terme una actuació tan generalitzada, “ha fet la sensació que Barcelona estava en obres”. “Entre l’ac-

XAVIER MATILLA

“El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”

SANDRA BESTRATEN

“Tothom predica la mirada metropolitana, però cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat”

MANUEL S.V. BEUTER

“L’urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un facilitador de canvis”

tuació ràpida i la definitiva potser hauríem d’intentar que la provisionalitat sigui de segon nivell, amb solucions més cuidades estèticament”, proposa Bestraten. “Algunes coses, com les barreres New Jersey grogues, no és el que més ens hauria agradat a cap de nosaltres, però era l’única solució possible tan ràpida. Han estat actuacions que ens han permès avançar, per exemple cap a la pacificació i les superilles”, replica Matilla.

Superilles. L’altre gran focus de debat. Se n’ha parlat molt i se n’ha escrit més, sobretot des de l’òptica de la mobilitat. “El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i, en canvi, ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”, critica l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona, que alhora admet que molts dels canvis que es persegueixen amb les superilles superen les fronteres administratives de la capital catalana i requereixen una mirada metropolitana que porti solucions més globals. En termes d’urbanisme, però també de mobilitat, és clar.

UNA CIUTAT DE CIUTATS

Que el Bicing s’acabi a Barcelona, que el bus H12 no arribi a l’Hospital de Bellvitge... Són realitats

diffícils de comprendre per la ciutadania i que il·lustren el que en paraules de Matilla és un “dèficit col·lectiu de mentalitat metropolitana”. “No pot ser que les ciutats es donin l’esquena quan en realitat les fronteres es podrien recosir de manera força senzilla. La mirada metropolitana la predica tothom, però a l’hora de la veritat, cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat i els seus votants”, lamenta Bestraten. “Malauradament, el marc administratiu és la cotilla que acaba conduint totes les administracions municipals a una mentalitat executiva de caràcter local”, contesta l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona.

I això ens porta a parlar de la possible institucionalització o no de la regió metropolitana i de la necessitat que aquesta mentalitat regional penetri en la ciutadania. Perquè, “al final, la ciutat la fem les persones”, resumeix Beuter. I en aquest cas, la nostra és una ciutat de ciutats que, per ara, continua buscant l’equilibri de manera poc equilibrada.

Un reportatge d’**Arnau Nadeu**

Turisme responsable i sostenible

Barcelona reactiva la lluita contra els pisos turístics il·legals

Amb el retorn del turisme després de dos estius anòmals a causa de la pandèmia, l'Ajuntament intensifica la feina per localitzar i tancar aquests allotjaments

CAMPANYA/ És moment de no abaixar la guàrdia. Les previsions apunten que aquest estiu serà el de la tornada definitiva a la normalitat i el del retorn al turisme pre-pandèmic. De fet, la pressió turística a la ciutat ja s'està començant a notar des de mitjans d'any, amb un augment considerable del nombre de pernотacions i de visites.

És per tot plegat que aquest estiu l'Ajuntament intensificarà el pla de xoc contra els habitatges turístics il·legals, un pla que ha donat bons resultats i que ha posat fi a la proliferació descontrolada d'aquesta activitat, passant d'uns 6.000 pisos turístics il·legals a una xifra molt baixa que tendia a zero gràcies a la tasca inspectora i sancionadora.

En aquest sentit, la intensificació del pla permet, segons detalla l'Ajuntament, posar a treballar un equip de més de 70 persones, entre les quals 25 visualitzadors –indagant i buscant ofertes fraudulentament als webs d'anuncis– i 26 inspectors a peu de carrer, per evitar que l'activitat il·legal torni. De fet, ja s'han rastrejat més de 51.000 anuncis en plataformes digitals i només s'han detectat uns 360 pisos que oferien allotjament turístic sense tenir el permís per fer-ho.

A partir d'aquí, l'Ajuntament demanarà a les plataformes que retirin immediatament aquests anuncis i s'iniciarà el corresponent expedient, que pot acabar amb una sanció d'entre 3.000 i 600.000 euros. Concretament, la multa per un allotjament turístic il·legal sense atenuants és de 60.000 euros.

El govern municipal també té previst posar en marxa una campanya d'informació per recordar als visitants que no s'allotgin en pisos sense llicència, i a la ciutadania que no es poden oferir serveis d'allotjament turístic sense tenir-ne el permís.

DES DEL 2016

Barcelona lidera la lluita contra els habitatges d'ús turístic il·legal des del 2016. Va ser aleshores quan el govern municipal va posar en marxa una bateria de mesures per fer compatible la creixent activitat turística amb la defensa del dret a l'habitatge i unes normes de convivència clares.

En aquesta línia, el 2017 es va

Foto: ACN

La feina feta des del 2016, en xifres

- ✓ **17.500 expedients disciplinaris, amb 8.000 sancions a allotjaments il·legals**
- ✓ **Multes a Airbnb i a plataformes que no esborren els anuncis de pisos il·legals**
- ✓ **Lluita contra les màfies i 3.500 pisos il·legals que tornen a ser habitatges**

Foto: ACN

aprovar el Pla Especial Urbanístic d'Allotjaments Turístics (PEUAT) de Barcelona, que garanteix la preservació de la funció social de l'habitatge, limita el creixement d'allotjaments turístics en determinades zones i estableix estratègicament les àrees on se'n poden ubicar de nous.

L'entrada en vigor d'aquest pla va fer que les polítiques públiques

s'encaminessin cap a l'objectiu de la tolerància zero amb l'oferta il·legal d'allotjaments turístics a la ciutat.

INSPECCIÓ

Un objectiu que, per una banda, va comportar que es posessin en marxa mesures sancionadores i coercitives contra les plataformes, procediments disciplinaris contra els particulars que exercien aquesta

activitat irregularment i mecanismes de detecció.

Abans de l'esclat de la pandèmia, tota aquesta campanya d'inspecció va generar importants sancions contra plataformes com Airbnb, però també va provocar que aquestes prenguessin consciència de la necessitat de posar fre a la seva oferta il·limitada i sense condicions. De fet, va ser aleshores quan es va

obrir la via negociadora a través de la qual l'Ajuntament notifica a les plataformes els anuncis il·legals detectats i aquestes es comprometen a despenjar-los.

En xifres, des del 2016 la campanya d'inspecció ha permès obrir 17.500 expedients disciplinaris, amb més de 8.000 sancions a allotjaments il·legals; multar les plataformes que no esborren els anuncis d'allotjaments il·legals i actuar contra les màfies, aconseguint que 3.500 pisos il·legals tornin a ser habitatges permanents.

Unes dades que, en paraules d'Eva Mur, directora de Serveis d'Inspecció de l'Ajuntament, demostren la feina ingent que s'ha fet al respecte. "A nivell de govern es va fer una aposta molt forta per aquesta qüestió i hem construït un equip molt professional. Al principi ens costava molt trobar exactament les localitzacions dels pisos, però cada vegada ens hi hem anat especialitzant més i ara som molt ràpids. Comptem amb avançades eines de captura de dades –*scraping*– i de gestió de les mateixes", detalla Mur, que també posa en valor la tasca del grup d'inspectors a peu de carrer, la qual permet demostrar amb un acte d'inspecció *in situ* l'activitat il·legal i així donar més pes als expedients.

Amb tot, una feina intensa que Mur remarca que no s'ha deixat de fer ni tan sols durant el confinament per la pandèmia. "Nosaltres hem continuat treballant sempre, però per ara no s'estan disparant les xifres", conclou la directora de Serveis d'Inspecció de l'Ajuntament.

COMUNICACIÓ

Paral·lelament a aquesta tasca d'inspecció, l'Ajuntament també ha desplegat diverses campanyes de comunicació amb l'objectiu de recordar als visitants els missatges fonamentals de convivència a la ciutat i de transmetre la importància de llogar habitatges d'ús turístic legal.

Tot plegat per refermar la idea que Barcelona vol ser una ciutat amb turistes, no una ciutat dels turistes. I que la ciutat atractiva per al turista és aquella que garanteix la vida quotidiana dels seus residents. "Només enfortint la vida permanent podem revertir les externalitats del turisme", conclouen des de l'Ajuntament.

Turisme responsable i sostenible

Foto: Ajuntament

Llogar habitacions per menys de 31 dies sense llicència també és il·legal

NORMATIVA/ El Pla Especial Urbanístic d'Allotjaments Turístics (PEUAT) de Barcelona va incorporar a principi d'aquest any 2022, i per primera vegada a la història de la ciutat, la regulació urbanística del lloguer d'habitacions per a usos turístics, en aplicació de la regulació de la modalitat de lloguer turístic de les llars compartides del Reglament de Turisme.

Així doncs, des d'aleshores també és il·legal llogar habitacions per menys de 31 dies si no es disposa de llicència turística. Per contra, llogar habitacions per a ús habitual (per més de 31 dies) per compartir pis, per a estudiants, per a treballadors... es pot continuar fent a Barcelona.

Una activitat que perjudica el veïnat, els operadors legals i els mateixos turistes

IMPACTES NEGATIU/ Però per què és important perseguir els habitatges turístics il·legals? Per respondre aquesta pregunta podríem començar dient que són una activitat que només beneficia els seus propietaris i que, en canvi, perjudica el veïnat, els operadors legals i els mateixos turistes. Vegem-ho.

EL VEÏNAT

La proliferació de pisos turístics il·legals crea barris per a turistes, gentrificació, expulsa el comerç tradicional, encareix l'habitatge, genera molèsties i tensions amb el veïnat...

Lluitar contra els allotjaments turístics il·legals, doncs, permet alleugerir les àrees o zones de la ciutat amb una forta pressió turística i, per tant, evitar la gentrificació i els barris per a turistes on desapareix el petit comerç de tota la vida, on el veïnat veu com s'incrementen els preus dels serveis bàsics i on no pot accedir a l'habitatge perquè és massa car.

Però no només això, sinó que aquesta lluita també permet continuar donant resposta a la preocupació i al malestar de la ciutadania envers els fenòmens derivats del turisme a causa de l'increment desmesurat i sense ordre ni control de les places d'allotjament turístic a la ciutat. Tot plegat alhora que es busca l'equilibri urbà i la diversificació que assegurin un encaix sostenible de l'activitat turística, procurant

garantir el dret a l'habitatge, el descans, la intimitat, el benestar del veïnat i la convivència.

El cas d'una finca del barri de Sant Antoni relatat per un dels seus veïns –que prefereix mantenir l'anonimat– ho il·lustra molt bé. En aquest bloc hi va arribar a haver quatre pisos turístics. Gràcies a la denúncia de la comunitat de veïns, es va poder saber que només dos tenien llicència. Els altres dos eren il·legals. La intervenció de l'Ajuntament va acabar amb el tancament d'aquests dos i també amb els problemes de convivència. "Els altres dos són gestionats de manera professional, i quan hi ha hagut algun problema, ens han atès i hi han posat solució", afirma el mateix veí.

ELS OPERADORS

Precisament, els proveïdors d'allotjaments turístics legals són uns altres perjudicats pels pisos il·legals, perquè generen competència deslleial i economia submergida.

ELS TURISTES

I, per últim, els pisos turístics il·legals fins i tot perjudiquen els mateixos turistes que s'hi allotgen, perquè aquests habitatges no ofereixen les garanties que sí que dona l'oferta turística legal. Com pots reclamar si no n'estàs content? Saps qui hi ha darrere del teu contracte? Massa preguntes sense resposta.

Foto: Ajuntament

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Un miler d'idees per millorar l'alimentació sostenible

Foto: Ajuntament

Participació

El procés participatiu de l'Estratègia d'alimentació sostenible 2030 ha finalitzat amb un miler d'aportacions. Impulsat per l'Ajuntament, aquest procés volia fer partícips els ciutadans i les entitats de la ciutat per millorar les polítiques d'alimentació sostenible.

En concret, del miler d'aportacions, 848 han estat en línia, a través de l'en-

questa ciutadana i altres aportacions als debats, mentre que les altres 144 han estat propostes presencials, que s'han aportat durant les sessions obertes i debats que s'han celebrat els últims mesos.

La finalitat d'aquestes trobades era contrastar amb la ciutadania el que s'ha treballat en l'àmbit de l'Ajuntament i recollir les opinions dels veïns per transformar el sistema alimentari a la ciutat. El procés, en concret, ha estat en marxa des

del 4 de maig fins al 12 de juny, amb sessions presencials dinamitzades i un accés a la plataforma Decidim.Barcelona. Pel que fa als tallers, se n'han celebrat vuit amb entitats i ciutadans, tot i que també s'han organitzat reunions amb professionals i representants de l'àmbit de la salut, l'educació, el comerç, l'agricultura i la restauració, entre altres.

Amb tot, l'Estratègia d'alimentació sostenible Barcelona 2030 serà un full de

ruta compartit que haurà de seguir-se els pròxims vuit anys en matèria de polítiques alimentàries a la ciutat, tant per part de l'Ajuntament com per la resta d'actors.

En aquest document quedaran recollides la visió, els objectius i les línies de

Del miler d'aportacions, 848 s'han fet a través d'internet i 144 han estat presencials

treball que han de guiar la transformació del sistema alimentari a la ciutat.

Tot i que les sessions participatives van començar fa pocs mesos, el procés d'elaboració de l'Estratègia va arrencar el mes de gener. A més, compta amb la participació d'un centenar d'organitzacions de diversos segments del sistema alimentari, que aposten per l'alimentació sostenible.

Amb tot, la voluntat final d'aquest pla de futur és incrementar la producció, venda i consum d'aliments de temporada, la protecció i recuperació dels espais agraris urbans, la promoció d'una dieta saludable, fomentar les relacions justes en el marc de la cadena alimentària i coordinar els diversos agents del sistema per portar a terme accions concretes i avaluable, vinculades a estratègies existents.

Col·laboració d'altura per promoure els hàbits saludables a les escoles

Salut

El projecte SISME de la Gasol Foundation impulsa iniciatives per combatre l'obesitat infantil. Actualment s'implementa a 21 escoles de la ciutat i serveix per fomentar hàbits saludables relacionats amb l'esport, l'alimentació saludable i el benestar emocional. A més, aquesta iniciativa busca generar un efecte cadena entre els infants de sis a 12 anys i les seves famílies, per tal que tota la comunitat educativa se'n pugui beneficiar, sobretot als barris amb indicadors socioeconòmics més desfavorits.

De fet, a principis de juny el mateix Pau Gasol, conjuntament amb l'alcaldeessa, Ada Colau, van visitar l'escola La Pau, del barri

de la Verneda i la Pau, un dels centres que participen en el SISME.

Aquest projecte es va posar en funcionament el curs passat, d'acord amb un conveni de col·laboració entre la Gasol Foundation i l'Ajuntament.

ACCIONS ALS MENJADORS

Paral·lelament a aquesta iniciativa, l'Ajuntament també col·labora de manera estreta amb l'Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPB) per potenciar accions de prevenció de l'obesitat infantil a la ciutat. Per exemple, els dos organismes es coordinen a través del projecte *Menjadors escolars més sans i sostenibles*, en el qual han participat 45 escoles de la ciutat al llarg de l'últim curs.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Tornen els premis als millors botiguers i comerços

Guardons

Després de dos anys de restriccions ocasionades per la pandèmia, la direcció de Comerç, Restauració i Consum de l'Ajuntament ha reprès la celebració del Premi Comerç de Barcelona, unificat amb el Premi Mercats de Barcelona. Enguany arribaran a la seva 23a edició i tenen la finalitat de premiar les millors botigues i iniciatives comercials de la ciutat.

Els guardons d'aquesta edició consten de sis modalitats diferents i una menció especial a l'esforç i la resiliència del comerç de proximitat durant la pandèmia. Per la seva banda, la modalitat Premi Mercats de Barcelona Jordi Maymó consta de dues subcategories: el premi a la millor iniciativa individual d'una parada i el premi a la mi-

llor iniciativa col·lectiva per a la dinamització d'un mercat municipal.

Pel que fa a la resta de categories, es mantenen les sis tradicionals, que són les següents: el premi al comerç innovador de l'any, el premi al comerç de proximitat, el premi Albert González a la promoció del comerç de la ciutat, el premi al comerç sostenible, el premi al comerç emblemàtic i la menció especial que reconeix la resistència i l'esforç dels botiguers durant la pandèmia. Amb tot, les candidatures per optar als premis es poden presentar fins al 12 de juliol.

UN PILAR DE LA CIUTAT

Sigui com sigui, el sector del comerç a Barcelona mostra una àmplia oferta comercial i associativa, a través de les associacions de

botiguers i els eixos comercials. Aquesta implicació representa una font de riquesa per a la ciutat i és un eix vertebrador del dia a dia dels barris, ja que els comerços oberts donen vida als carrers.

Des del consistori apunten que, durant els darrers anys, el comerç de proximitat ha continuat demostrant que és "un dels actors clau de la ciutat", perquè treballa per "enfortir" els barris i atendre els veïns i veïnes. A més, destaca la seva voluntat adaptativa en el marc del món digital, cada cop més present en la vida del consumidor i que ha canviat els hàbits de compra.

Per altra banda, i pel que fa als dos anys de pandèmia, el consistori destaca que les botigues de proximitat han estat "solidàries" amb el veïnat, cosa que evidencia que són "part fonamental" de la vida de la ciutat.

EN PRIMERA PERSONA

"El client encara valora el tracte personalitzat"

Ramon Garcia

Joieria-Rellotgeria Nomar
(Onze de Setembre)

La Joieria-Rellotgeria Nomar és un referent de la Rambla Onze de Setembre per la seva trajectòria i perquè és un exemple de relleu generacional, per al qual fa anys que es prepara. I és que Ramon Garcia i el seu fill, que també es diu Ramon, treballen braç a braç per adaptar el negoci als nous reptes del comerç. Ramon pare és el president dels comerciants d'Onze de Setembre, a Sant Andreu.

Com ha canviat el comerç de proximitat els últims anys?

Amb la crisi i l'arribada de la venda *online*, molts negocis han hagut de tancar. Els que han continuat oberts s'han adaptat a la nova situació. Nosaltres, de fet, tenim web des del 2010 amb venda *online*, amb la qual arribem a tota Espanya. Però malgrat l'auge de la venda en línia, el client encara valora el tracte personalitzat, la confiança i l'especialització que ofereix el comerç de proximitat.

Quins són els principals reptes que afronta el sector?

Els botiguers vivim un canvi constant i ràpid. Si no ens hi adaptem, molts comerços acabaran tancant.

Què fan des de l'associació per contribuir-hi?

El comerç de barri és vital per a les ciutats i els veïns. Tot el que fem és per ajudar-los. Fem sortides al carrer el juny i l'octubre, assessorem els botiguers i fem campanyes per estimular i fidelitzar la clientela.

Foto: Ajuntament

Estrena de la tercera temporada de 'Gent de mercats'

Foto: Ajuntament

Televisió

Els mercats de la Llibertat, del Poblenou, de la Barceloneta i de la Vall d'Hebron són els protagonistes de la nova temporada del programa de TV3 *Gent de mercats*, dirigit per Tana Collados i que s'endinsa en el dia a dia d'aquests equipaments.

De fet, aquest programa repassa no només la vida dels mercats, sinó també els sentiments, preocupacions i alegries de la gent que hi ha, des dels botiguers fins als compradors. A més dels de Barcelona, aquest programa també visitarà aquesta temporada els mercats de Gavà, Puigmercadal de Manresa i el de Sant Jordi de Sant Boi. També inclourà les històries dels mer-

cats que es munten i desmunten el mateix dia, com els ambulants de Sant Pere de Ribes, Malgrat de Mar, Tremp, la Pobla de Segur i Sort.

HISTÒRIES AMAGADES

Amb tot, la voluntat d'aquest espai televisiu és mostrar als telespectadors que cada mercat amaga històries apassionants i commovedores. *Gent de mercats* és una producció de TV3 amb la col·laboració de Benecé Produccions, i compta amb el suport de la Diputació de Barcelona, l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona (IMMB), la Diputació de Lleida, l'Ajuntament de Sant Boi i el departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural de la Generalitat.

L'eix comercial Galvany 021 District va donar el passat dimarts 21 de juny la benvinguda a l'estiu amb un acte. Hi havia cava i coca de Sant Joan en els diferents comerços associats i banderoles pels carrers del barri.

Queixes per la denegació de les ampliacions de terrasses

RESTAURACIÓ ▶ El Gremi de Restauració va denunciar fa pocs dies que l'Ajuntament està denegant la majoria de les consolidacions de terrasses ampliadades durant la pandèmia. Ja s'han tramitat quatre de cada 10 sol·licituds d'un total de més de 2.800 terrasses, amb un percentatge de denegació que frega el 80% de mitjana en el conjunt de la ciutat. Per part seva, el Gremi va assegurar que només el 6% de les denegades es trobaven en les denominades 'zones saturades'. A més, va recalcar que més del 70% de les denegacions es devien a una aplicació "incorrecta" de l'ordenança.

Per part seva, el director del Gremi de Restauració, Roger Pallarols, va dir que el govern "ha alimentat" amb promeses una expectativa que no s'està complint. "Denegar sense justificació, tal com s'està fent, significarà haver enganyat el sector, haver-li fet creure que presentar la petició serviria per conservar la terrassa", va afegir Pallarols.

S'han denegat el 80% de sol·licituds denegades. Carles Martín/ACN

REACCIONS

Quan l'Ajuntament va anunciar fa unes setmanes que no regularitzaria les llicències de les ampliacions de terrasses, van sorgir diverses reaccions. Per part seva, Foment del Treball, PIMEComerç, Barcelona Oberta, Comertia i Gremi d'Hotels van intentar aturar la decisió municipal demanant que mantinguessin les ampliacions fetes. Per part seva, el primer tinent d'alcalde Jaume

Collboni va reafirmar la decisió del consistori assegurant que en "les àrees tensades" les terrasses tenien el seu final escrit i no es consolidarien.

Després d'aquestes paraules, el portaveu d'ERC a l'Ajuntament, Jordi Coronas, va llençar una crítica a Collboni, recordant-li el que havia passat en els darrers mesos: "El monocultiu de terrasses" havia "liquidat el dret al descans de moltes persones".

Les rebaixes d'estiu, marcades per la pujada dels preus

COMPRES ▶ El petit comerç va començar el passat divendres 1 de juliol una nova campanya de rebaixes "necessària", però marcada per la incertesa davant l'increment sostingut de preus. És la previsió que va fer el president de PIMEComerç, Àlex Goñi, que va assegurar a l'ACN que el sector està vivint una "caiguda important del consum", derivada de la pèrdua de poder adquisitiu de les famílies per culpa de la inflació.

A aquest fet, se li va sumar l'avançament dels descomptes a les grans superfícies i plataformes,

que van fer que el petit comerç, conseqüentment, s'hagués vist abocat a fer el mateix, malgrat que el tret de sortida oficial a la campanya de rebaixes d'estiu és l'1 de juliol. Davant d'això, associacions com Comertia o BCN Comerç van demanar fixar un calendari de descomptes "clar".

Per part seva, el president de Comertia, David Sánchez, va afegir que esperava que "les ganades de la gent de retornar l'activitat i de consumir, compensi la davallada del consum per l'increment de preus".

Les rebaixes van començar el passat 1 de juliol. Foto: Albert Cadanet/ACN

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

 www.cruzroja.es

 BIZUM al **33512**

 900 104 971

 Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

 5€ Manta (individual)

 33€ Set cuina (5 persones)

 20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA ínc.) del missatge es destinarà a Cruz Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donatvos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

Per un esport amb mirada LGTBI

» L'Ajuntament, Panteres Grogues i l'Agrupació Deportiva Ibèrica LGTBI+ firmen un acord pioner
 » David Escudé, regidor d'Esports: "És un pas endavant per assolir un esport lliure i igualitari"

DRETS SOCIALS ▶ L'Ajuntament ha signat un manifest de col·laboració amb el Club Esportiu Panteres Grogues i l'Agrupació Deportiva Ibèrica LGTBI+ per tirar endavant mesures en matèria d'igualtat i garantia dels drets de les persones LGTBI+ en el món de l'esport. Els encarregats de signar-lo han estat la tinenta d'Alcaldia de Drets Socials, Justícia Global, Feminismes i LGTBI, Laura Pérez Castaño, el regidor d'Esports, David Escudé, el president del Club Esportiu Panteres Grogues, Joan M. Miró, i el vicepresident de l'Agrupació Deportiva Ibèrica, Toni Travieso.

El regidor d'Esports, David Escudé, qualifica aquesta aliança com "un important pas endavant en el camí per assolir una pràctica esportiva lliure i igualitària on tothom se senti segur i còmode". "Fins ara, hem anat avançant amb moltes iniciatives pioneres i, amb aquesta col·la-

boració, estem segurs que millorarem la situació de les persones LGTBI+ en l'àmbit esportiu, garantint els seus drets", afegeix.

A partir d'aquest manifest es desplegaran tres accions principals. En primer lloc, es farà un programa de formació en diversitat sexual i de gènere en esports, que ha d'incidir en la igualtat i en la garantia dels drets de les persones LGTBI+ en l'àmbit esportiu i que s'adreçarà tant al personal tècnic de l'Ajuntament com de les instal·lacions esportives municipals i dels clubs i associacions esportives de la ciutat. S'impulsarà també un manifest contra la LGTBIfòbia en equipaments esportius municipals, una eina de prevenció, detecció i erradicació de qualsevol tipus de discriminació i violència física o verbal en aquests espais. I, finalment, s'elaborarà un circuit per la denúncia de les violències LGTBIfòbiques en equipaments esportius.

L'acord es va signar a principis de juliol. Fotos: Ajuntament

el valor de la proximitat

100.812

usuaris únics metropolitans
Octubre '21 OJD

166.566

pàgines vistes
Octubre '21 OJD

No t'ho perdís

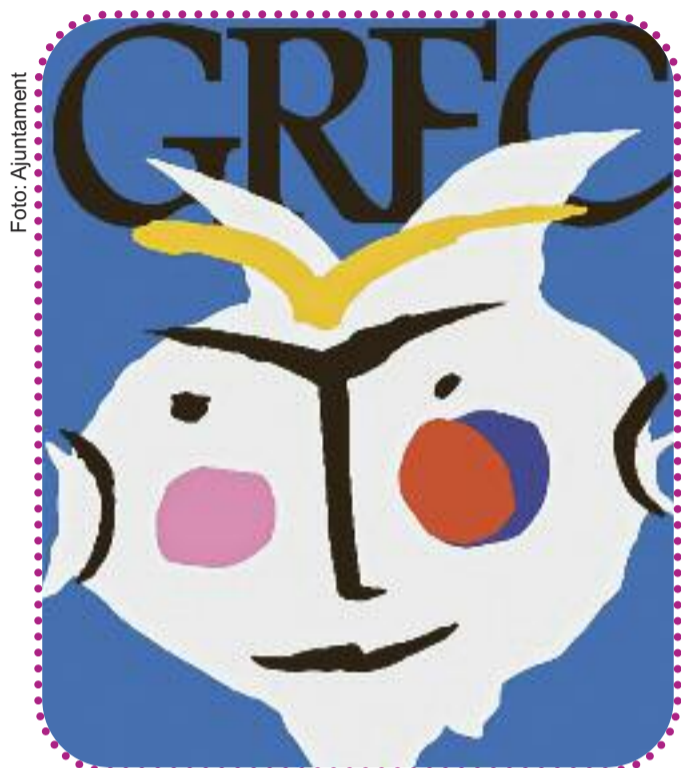

Foto: Ajuntament

Festival Grec

Fins a 86 espectacles i més d'una cinquantena d'activitats repartits per 55 espais de la ciutat. El Festival Grec s'ha tornat a posar en marxa a Barcelona per omplir d'arts escèniques els dies i les nits d'estiu. En aquesta 46a edició, el Grec inclou figures destacades de l'escena internacional, com el Conde de Torrefiel, Amir Reza Koohestani, Thomas Ostermeier o Marlene Montero Freitas, entre d'altres. També promou el teatre català, coproduint obres d'autors com Jordi Prat i Coll, Marta Buchaca, Jordi Casanovas o Llätzer Garcia. Un festival que no us podeu perdre.

Famosos

"Estic preparada per al Cruïlla", piulava fa uns dies, en català, Carolina Iglesias (Oleiros, Galícia, 1993), anunciant la seva actuació al Cruïlla Comedy -festival en el qual és cap de cartell- el 8 de juliol. Acompanyava el tuit amb un muntatge en què apareix ella mateixa, uns calçots i una senyera amb l'escut del Barça. Aquesta còmica, guanyadora del Premi Ondas pel podcast *Estirando el chicle*, que fa de la mà de Victoria Martín, s'estima Catalunya i ho demostra sempre que pot escrivint (i parlant, encara que sigui una mica) en català. També té molt bona sintonia amb els noms més destacats de l'escena humorística catalana, amb alguns dels quals comparteix cartell al Cruïlla, com Charlie Pee o Modgi. Cal destacar que el cartell d'enguany del Cruïlla Comedy té una gran presència femenina. Precisament, Iglesias ha treballat molt per reivindicar el paper de les dones en aquest món.

La fitxa

QUI ÉS?

CAROLINA IGLESIAS

ÉS FAMOSA PER...

Ser una de les còmiques de moda

Ha guanyat l'Ondas pel podcast 'Estirando el chicle'

QUÈ HA FET?

Ser cap de cartell del Cruïlla Comedy

És la secció del festival Cruïlla dedicada a l'humor

A LES XARXES...

És molt estimada

Malgrat les crítiques masculistes, li arriba molt de suport

Llibres

Francesca de Barcelona
Laia Perearnau

Barcelona, 1382. La Francesca és una noia cristiana de quinze anys que ajuda la seva àvia Bonanada a fer de llevadora. L'àvia li ensenya els secrets de l'ofici i la introdueix en el domini de les plantes remeieres, però ella no en té prou, i malgrat que viu en un entorn molt humil, té la ferma determinació de convertir-se en metgessa i cirurgiana. Premi Nèstor Luján.

Teatre

Paradís
Sergio Baos

Quantes vegades hem sentit a dir que Mallorca és un paradís? No hi ha dubte que ho és. Preciosa, captivadora, amb aigües cristal·lines i turqueses, molt fotogèniques. Però no tothom que hi viu pot gaudir dels plaers de la vida vacacional. No tothom que hi viu es pot delectar amb els fruits que els seus arbres florits atorguen.

A la Sala Beckett de Barcelona.

Música

Miqui Puig canta vol. 7
Miqui Puig

"És un àlbum molt Miqui Puig, però també és molt contemporani per les eines que fem servir". Així va descriure el cantant Miqui Puig el seu setè disc en solitari, en una entrevista concedida a l'ACN. Sota el títol *Miqui Puig canta vol. 7* (Primavera La-bels), l'artista aplega nou cançons de "pop de pista de ball" i col·labora amb Ferran Palau i Queralt Lahoz, entre d'altres.

Pelis i sèries

Petite fleur
Santiago Mitre

El José, un ciutadà argentí que recentment s'ha mudat a França amb la parella i la filla, coneix un nou veí. En un impuls, mentre escolta la peça de jazz *Petite fleur*, el mata. L'endemà, però, se'l troba i veu que està més sa que mai. Decideix matar-lo de nou. A partir d'aquí, la rutina del José serà aquesta: cuidar del seu fill, tenir cura de la casa... i matar el veí.

ESTILS DE VIDA

Mòbils, infància i adolescència

Foto: Pexels

INFÀNCIA

L'edat de començar a fer servir aparells tecnològics cada cop s'avança més. No és estrany veure nens que s'entretenen jugant amb una tauleta mentre els pares sopen, o adolescents que són autèntics experts i estrelles de les xarxes. Tenint en compte això, i sabent que no és fàcil saber gestionar la relació dels fills amb els mòbils, des del Canal Salut de la Generalitat fan recomanacions en funció de l'edat de la canalla.

En la primera franja d'edat que estableixen, de 0 a 3 anys, la directriu és clara: cal evitar que infants tan petits estiguin exposats a cap mena de pantalla. Entre els 4 i els 6 anys, l'exposició ha de ser de menys de mitja hora diària i la introducció en el món digital ha de ser "progressiva i acompanyada". També ho ha de ser dels 7 als 12 anys, una franja en què s'han de fixar uns límits "molt clars" i s'ha de fer que els nens desconnectin de les pantalles abans de sopar i anar a dormir. Finalment, l'etapa més complicada és l'adolescència, quan cal vigilar que l'ús de pantalles no afecti negativament la salut, la convivència o el rendiment acadèmic. Cal respectar la seva intimitat i autonomia, però establir pactes i fomentar la responsabilitat i l'oci sense pantalles.

Les claus.....

DE 0 A 3 ANYS

La recomanació és clara: cal evitar que infants tan petits estiguin exposats a cap mena de pantalla

DE 4 A 6

L'exposició ha de ser de menys de mitja hora diària i la introducció en el món digital ha de ser progressiva i acompanyada

DE 7 A 12

S'han de fixar límits "molt clars" i s'ha de vigilar que desconnectin de les pantalles abans de sopar i anar a dormir

ADOLESCENTS

Cal respectar la seva intimitat i autonomia, però també fomentar la responsabilitat i l'oci sense pantalles

Foto: Pexels

ALUMINI - VIDRES
OBRES INTEGRALS

home homing

vidres • miralls
claraboies • alumini

projectes integrals
i execució d'obra

*Si ho pots somiar,
nosaltres ho podem
fer realitat*

cuinescat

Gremi de reformes
d'interiors, cuines
i banys de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona
Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com
www.home-homing.com
• Magatzem: Ptge. Utset, 3

Fer servir el català no canvia la sentència.

En els últims anys, l'ús del català en l'àmbit de la justícia s'ha reduït de manera dràstica.

Tothom qui participi en un judici té dret a fer servir el català i que aquest dret sigui respectat.

**FEM JUSTÍCIA AL
CATALÀ**

Tots en som
responsables

Fem-ho / BÉ
TOT
POSSIBLE

Generalitat
de Catalunya